

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

16 У.18621/16

Дана 08.12.2017. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А.из ..., ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа – Сектор за пореско правне послова и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија РС, Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења туженог број 300-436-05-00952/2016-11000 од 15.11.2016. године, у предмету пореза на имовину, у нејавној седници већа одржаној дана 08.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиље изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријат за финансије, Управе јавних прихода града Београда, Сектор јавних прихода за подручја градских општина, Одељење Стари град број: I-02-436-1/4576/2016-018 од 21.04.2016. године, којим је тужили утврђена обавеза пореза на имовину за 2016. годину на непокретности – пословни објекат, површине 41,60 м², на адреси у ул. ... бр. ..., у износу од 40.655,70 динара.

У тужби поднетој Управном суду дана 23.12.2016. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да надлежни порески орган није правилно утврдио висину вредности опорезиве непокретности јер није дао просечну цену три прометоване одговарајуће некретности које се налазе у истој зони у периоду од 01. јануара до 30. септембра године, која претходи години за коју се утврђује порез на имовину. Указује да се тужени у оспореном решењу позива само на Закон о пореском поступку и преској администрацији, а не помиње материјалне пореске прописе које примењује. Указује и да је жалбени поступак незаконито вођен и да нису примењене

одредбе Закона о општем управном поступку и Закона о пореском поступку и пореској администрацији које предвиђају да обвезнику се утврди најповољнија опорезива вредност, при чему сматра да је тужени применио само оне законске прописе који иду њему у прилог. Стога предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган указује да тужила, нападајући законитост другостепеног решења, углавном наводи исте разлоге које је истицала и у жалби на првостепено решење, са којих разлога тужени остаје при разлозима датим у оспореном решењу и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према разлозима оспореног решења произилази да је у проведеном пореском поступку ожалбеним решењем тужили утврђена обавеза пореза на имовину за период од 01.01. - 31.12.2016. године, на непокретности – пословном објекту, површине 41,69 м², на адреси у ул. ... бр. ..., у износу од 40.655,70 динара на основу одредаба члана 33. став 1. у вези члана 5. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...68/14), Одлуке о одређивању зона и најопремљенијих зона на територији града Београда за утврђивања пореза на имовину („Сл. лист града Београда”, бр. 55/13, 87/14, 69/15), Одлуке о висини стопе пореза на имовину („Сл. лист града Београда”, бр. 56/2013), и Решења о утврђивању просечне цене м² одговарајућих непокретности по зонама на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2016. годину („Сл. гласник РС”, бр. 70/15). Овакву своју одлуку првостепени орган је донео на основу података из поднете пореске пријаве за утврђивање пореза на имовину број 436-2/180-2008 од 26.02.2008. године и других података којима је располагао, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе тужиле сходно члану 33. став 1. Закона о порезима на имовину. Полазећи од наведеног, тужени орган налази да је првостепени орган, примењујући законске прописе наведене у оспореном решењу, на основу правилно утврђеног чињеничног стања, правилно утврдио пореску обавезу пореза на имовину за 2016. годину за предметну непокретност, применом пореских стопа прописаних законом.

Према одредби члана 2. став 1. Закона о порезима на имовину (“Службени гласник Републике Србије” број 26/01...68/14) порез на имовину плаћа се на следећа права на непокретности: 1. право својине, док према ставу 2. истог члана непокретностима, у смислу става 1. овог члана, сматрају се: земљиште, стамбене и

пословне зграде, станови, пословне просторије, гараже, зграде и просторије за одмор и рекреацију и други грађевински објекти, односно њихови делови.

Према одредби члана 4. став 1. истог закона обвезник пореза на имовину на права из члана 2. овог закона је правно и физичко лице које је ималац тих права на непокретности које се налазе на територији Републике Србије.

Чланом 5. истог закона прописано је да је основица пореза на имовину за непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге је вредност непокретности утврђена у складу са овим законом. Вредност непокретности из става 1. овог члана утврђује орган јединице локалне самоуправе надлежан за утврђивање, наплату и контролу изворних прихода јединице локалне самоуправе (у даљем тексту: орган јединице локалне самоуправе). Вредност непокретности из става 1. овог члана, осим земљишта, може се умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амортизације која важи на дан 15. децембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину и која је објављена у складу са овим законом. Ако скупштина јединице локалне самоуправе не утврди висину стопе амортизације, или је не утврди у складу са овим законом, или је утврди а не објави у складу са ставом 3. овог члана, код утврђивања пореза на имовину вредност непокретности из става 1. овог члана не умањује се за амортизацију.

Према одредби члана 33. став 1. истог закона прописано је да се утврђивање пореза на имовину, пореза на наслеђе и поклон и пореза на пренос апсолутних права врши на основу података из пореске пријаве пословних књига пореских обвезника и других података којима надлежни порески орган располаже, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове пореско-правне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повреда правила поступка, који је спроведен у складу са важећим процесним законом, применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Ово јер је по оцени овога суда, првостепени орган ожалбеним решењем тужили правилно утврдио порез на имовину на право својине за предметни пословни простор у наведеном износу, на пореску основицу утврђену правилном применом основних и корективних елемената, сходно одредбама Закона о презима на имовину и Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на право на непокретностима и Списка зона који је састави део Одлуке о одређивању зона на територији града Београда, а према пореској пријави тужиле, као и других елемената који утичу на тржишну вредност непокретности, а који се односе на стопу амортизације од 10%, с обзиром на то да је употребну дозволу тужилца добила 23.10.2006. године, те применом законом прописане пореске стопе на утврђену пореску основицу. Оспореним решењем цењена су сва питања и околности која су могла бити од утицаја на законитост оспореног решења, а

образложење оспореног решења садржи јасне и одређене разлоге којима се руководио тужени при оци закониости ожалбеног решења, у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр.30/10), које одредбе се примењују и у пореским поступцима сагласно члану 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 53/10), а које разлоге прихвата и Управни суд.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је код изнетог нашао да је правилна оцена туженог органа да је у првостепеном поступку, на основу расположиве документације и података, правилно утврђена висина пореза на имовину тужиље, сагласно важећим законским одредбама на које се тужени правилно позвао у образложењу оспореног решења. Ово са разлога што су порески органи, користећи податке из пореске пријаве ППИ-2 од 26.02.2008. године, као и податке прикупљене у току поступка у коме је тужили омогућено учешће, правилно одредили тржишну вредност непокретности за период од 01.01.2016. до 31.12.2016. године на основу Решења о утврђивању просечне цене м2 одговарајућих непокретности по зонама на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2016. годину („Сл. гласник РС”, бр. 70/15), примењујући корективне елементе у односу на тржишну вредност, у складу са наведеним законским прописима и подацима из поднете пореске пријаве. Са тих разлога, неосновани су наводи тужбе, који су истицани и у жалби, а како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени, као што је у конкретном случају.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да ни остали наводи тужбе нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.12.2017. године, 16 У.18621/16

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић